

Αποστολή

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010



ΑΠΟΣΤΟΛΗ

www.apostoli.org

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ «Η ΟΣΙΑ ΘΩΜΑΪΣ»

ΕΤΟΣ 20ο

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 78
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 2010

ΕΚΔΟΤΗΣ – ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Πρωτοπρ. Αθανάσιος Γιουσμάς
Θ. Χατζημιχαήλ 78, 81100 Μυτιλήνη

ΤΗΛ.: 22510 21549

ΦΑΞ: 22510 42142

e-mail: agiousmas@apostoli.org

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ – ΕΠΙΤΑΓΕΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

«Η ΟΣΙΑ ΘΩΜΑΪΣ»

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΣΤΟΛΗ»

Θεοφίλου Χατζημιχαήλ 78

Τ.Κ. 81100

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικού : 20,00 ευρώ

Εξωτερικού : 25,00 ευρώ

Αρ. Λογαρ.:

Alpha Bank 601-002101-120026

ΣΥΝΑΞΗ ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

κάθε
Τετάρτη
στις 5:00 μ.μ.



Στο Ναό της
Αγίας Θωμαΐδος
μετά
την παράκλησή της

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ



«Η ΟΣΙΑ ΘΩΜΑΪΣ»

Ήταν Φθινόπωρο του 1990 όταν δειλά-δειλά και πάντα με τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, κ.κ. Ιακώβου, κυκλοφορήσαμε ένα τετρασέλιδο μικρό έγχρωμο περιοδικό, το «Αποστολή προς τους Ενορίτες». Ο τίτλος αιογραφικός, μία λέξη από το χωρίο «ή γάρ σφραγίς τής έμης άποστολής ύμεις έστε έν Κυρίω» (Α΄ Κορ. 9, 2). Ένας τίτλος με νόημα και στόχο. Απευθυνόταν αρχικά στους πιστούς της Ενοριακής Κοινότητας του Αγίου Θεράποντα Μυτιλήνης. Πολύ σύντομα σαν ένθετο κυκλοφορήσαμε και ένα ακόμη τετρασέλιδο έγχρωμο, το «Μαζί σου». Αυτό απευθυνόταν στους νέους των Κατηχητικών μας Συνάξεων και όχι μόνο. Αρθρογράφοι και στα δυο, μέλη και φίλοι των Συνάξεων μας.

Με την ευκαιρία των δέκα χρόνων αρχιερατείας του Σεπτού Ποιμενάρχου μας, το Φθινόπωρο του 1998, για πρώτη φορά στα τοπικά και όχι μόνο, δεδομένα, κυκλοφόρησε ενοριακό έγχρωμο περιοδικό με 16 σελίδες! Και το «Αποστολή προς τους Ενορίτες» συνέχισε με αυτή τη μορφή ως πέρυσι, το 2009. Είναι γεγονός πως αγαπήθηκε και προβλήθηκε πολύ. Πάντα για τη δόξα του Θεού και την ωφέλεια των αδελφών μας.

Βαδίζοντας όμως προς την τρίτη δεκαετία, από αυτό μας το τεύχος θελήσαμε κάπως να ανανεωθούμε και πιστεύουμε πως το επιτύχαμε. Εσείς θα μας κρίνετε...

Την έκδοσή του πλέον, το κόστος και την ευθύνη κυκλοφορίας τα έχουν

Βαδίζοντας προς την τρίτη δεκαετία

επωμισθεί πνευματικά μου παιδιά που συναποτελούν τη γνωστή πλέον μετά από εννέα χρόνια, Ορθόδοξη Κοινότητα «Οσία Θωμᾶϊς». Βέβαια, εκείνα ήταν που με βοηθούσαν και στο παρελθόν, αλλά πλέον θέλω και πρέπει να επωμίζονται περισσότερο. Ο Σύλλογός μας αυτός ξεκίνησε να υφίσταται και τελεί κάτω από τις ευλογίες του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας. Κατευθύνεται και

θα κατευθύνεται, για όσο χρονικό διάστημα θα θέλει ο Θεός, από τον υπογράφοντα. Δραστηριοποιείται έντονα στο νησί μας, αλλά κινείται και πορεύεται υπηρετώντας την Ενοριακή Κοινότητα του Αγίου Θεράποντα Μυτιλήνης. Ο Άγιος Θεράπων, Επίσκοπος Κύπρου και η Οσία Θωμαίς η εκ Λέσβου ήταν, είναι και θα είναι οι δυο Άγιοί μας, αυτοί που μας συνδέσαν με το Θεό και μας συνδέουν μεταξύ μας.

Το περιοδικό μας, λοιπόν, θα συνεχίσει να διανέμεται δωρεάν, όπως και στο παρελθόν, στους ενορίτες την πρώτη Κυριακή αμέσως μετά την εκτύπωσή του και να αποστέλλεται ταχυδρομικώς στους φίλους συνδρομητές.

Ελπίζοντας στην αγάπη και στη συνεργασία σας.

π. Θεοφάνης Μουστάς

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα

- 3** Βαδίζοντας προς την τρίτη δεκαετία
- 5** «Εὐχαριστοῦμεν σε»
- 6** Η προσευχή ενός... αμαρτωλού Αγίου!
- 8** Ένας δυνατός, αγνός Άγιος
- 9** «Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ»
- 10** Δήλωση ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
- 12** Μετά από τριάντα χρόνια Ιερωσύνης
- 14** Λέσβος και Ιερά Μονή Ξενοφώντος
- 16** Ηλεκτρονικό ψάρεμα
- 17** Δολοφονία Ρώσου Ιερέα
- 18** Για να μην τα σθήσει...
- 19** ... ο αδηφάγος χρόνος
- 20** Με αγάπη στους μικρούς μας φίλους
- 22** Λίγες γραμμές για τον Πατριάρχη Σερβίας Παύλο
- 23** «Σαρακοστιανά και Σταυρώσιμα»

(4)



*«ἢ γὰρ σφραγὶς
τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς
ὕμεις ἐστέ
ἐν Κυρίῳ»
(Α΄ Κορ. 9, 2)*

*Ἀποψη τῆς πόλης
τῆς Μυτιλήνης*

Εκτύπωση

«Γραφικές Τέχνες Πασπάτη»
Αφοί Ι. Πασπάτη & Σία Ο.Ε.

Οδουσσέως 10, 81100 Μυτιλήνη
Τηλ. 22510.22063 Φαξ 22510.29749

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ ΣΕ...»

«Στο γιορταστικό γεύμα περιμέναμε και φιλοξενούμενο. Είχε υποσχεθεί να έρθει ο Αρχιεπίσκοπος Ευσέβιος. Ο πατέρας μου, θέλοντας να του κάνει έκπληξη, έμαθε σε μας, τα παιδιά του μια προσευχή πολυφωνική (...). Μας έδωσε με το χέρι του το σήμα για να αρχίσουμε: «*Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολῶν καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σιά, εὖρο-μεν τὴν ἀλήθειαν...*». Ἐτσι αναφέρει ο Γεώργιος Π. Ανσίμωφ στο βιβλίο του **«Εχθρός του λαού. Η σταυρική πορεία του Αγίου Νεομάρτυρα π. Παύλου Ανσίμωφ»**, το οποίο επιμελήθηκε και μας χάρισε ο π. Νεκτάριος Αντωνόπουλος και διαβάζουμε ως Κοινότητα κάθε βράδυ στο Απόδειπνο. Με τέτοια τιμή και αγάπη περιέβαλε τον υψηλό προσκεκλημένο της ιερατικής οικογένειας του π. Παύλου.

Με την αφορμή αυτής της νέας αρχής για το περιοδικό μας, ταξιδέψαμε λίγο στα χρόνια που πέρασαν, θυμηθήκαμε και διαπιστώσαμε πολλά. Και θελήσαμε με την ίδια ανάλογη τιμή, αγάπη και ευγνωμοσύνη να πούμε και δημόσια, ως πνευματική οικογένεια, ένα **«ευχαριστούμε»** στο Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ.κ. Ιάκωβο, στον άνθρωπο στον οποίο χρωστάμε τη δημιουργία της Ορθόδοξης Κοινότητάς μας (καθώς ήταν δική του έμπνευση). Τον **ευχαριστούμε**, γιατί όλα αυτά τα χρόνια είναι κοντά μας και μαζί μας. Τον **ευχαριστούμε** για την παραχώρηση του κτήμητρίου της Οσίας Θωμαΐδος, ο χώρος μας. Τον **ευχαριστούμε**, γιατί παρίσταται στις εκδηλώσεις μας, ευλογεί, ενθαρρύνει, κατευθύνει τη δράση μας, είτε πρόκειται για την Ενορία του Αγίου Θεράποντα είτε πρόκειται για την Ορθόδοξη Κοινότητά μας.



«Είναι ευάρεστο στο Θεό να μη γίνεται τίποτα χωρίς την ευλογία του Επισκόπου»
(Αγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας)

(5)

Είναι μαζί μας όλα αυτά τα χρόνια. Τον θέλουμε κοντά μας και μαζί μας και στα χρόνια που έρχονται: «*σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερευόντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας*». Το ευχόμαστε και προσευχόμαστε γι' αυτό.

«Η προσευχή ενός ...»

Επιμέλεια: Γρηγόρης Παπαπάντος

Ο Άγιος Αυγουστίνος, Επίσκοπος Ιππώνος, γεννήθηκε το 354 μ.Χ. από μητέρα Χριστιανή, τη Μόνικα, και πατέρα ειδωλολάτρη. Σαν φοιτητής έζησε ζωή έκλυτη, μάλιστα απέκτησε και ένα εξώγαμο γιο! Αργότερα μπερδεύτηκε στην αίρεση του Μανιχαϊσμού... **Οι προσευχές** της μητέρας του και **τα φλογερά κηρύγματα** του Αγίου Αμβρόσιου Μεδιολάνων τον οδήγησαν στη μετάνοια. Στο δίτομο έργο του **«Εξομολογήσεις»** (εκδόσεις Πατάκη), γράφει:

«Εσπασες τις αλυσίδες μου, Κύριε και δημιουργέ μου. Ευφραίνεται η ψυχή μου, καθώς σου εξομολογούμαι πώς με κέντριζες μέσα μου και πώς με δάμασες ολοκληρωτικά, πώς με ίσιωσες χαμηλώνοντας τα όρη και τους λόφους της υπερψίας μου, πώς ευθυγράμμισες το στρεβλό πνεύμα μου και πώς μαλάκωσες την τραχιά ψυχή μου. **Εσύ σαγίτεψες την καρδιά μου με το βέλος της αγάπης Σου** και τα λόγια Σου φυτεύτηκαν στα σπλάχνα μου. Με είχες ζώσει από

παντού, Εσύ που είσαι μαζί μου, πριν έρθω μαζί Σου. Με έπνιγε η **αηδία** για όλα αυτά που χρόνια ολόκληρα έκανα στη ζωή μου σαν άνθρωπος “του κόσμου”. Εγώ, που ζούσα τόσο καιρό στην άγνοια, **αγαπούσα τη ματαιότητα και αναζητούσα το ψεύδος**. Ήμουν μια κούφια και νεκρή ψυχή, μια μαστίγα, που σαν λυσσασμένος και τυφλός γάβγιζα κατά των Γραφών, των Γραφών αυτών που στάζουν μέλι ουράνιο και λάμπουν λουσομένες στο φως.

Σ’ ευχαριστώ για τη μητέρα που μου έδωσες. Με έφερε στο πρόσκαιρο φως αυτού του κόσμου με τη σάρκα της, και στο φως της αιωνιότητας με την καρδιά της. Όταν έφτασε σε ηλικία γάμου, την έδωσαν σε έναν άντρα που τον υπηρέτησε ως κύριό της. Έβαλε όλη της τη δύναμη να τον φέρει κοντά Σου, μιλώντας του για Σένα μέσα από τις αρετές της, για να την κάνεις όμορφη και ν’ αξιωθεί την αγάπη και το θαυμασμό του συζύγου της. **Υπόμνε καρτερικά τις αποσίες του**, χωρίς να λογοφέρει μαζί του για το θέμα αυτό. Ήταν καλός, αλλά τρομερά οξέθυμος. Θυμάμαι ακόμα τα τελευταία της λόγια: “Παιδί μου, όλες μου οι προσδοκίες σ’ αυτό τον κόσμο εκπληρώθηκαν και τίποτε πια δεν με τραβάει. Εάν κάτι με έκανε τόσα χρόνια να θέλω να μείνω στη ζωή, ήταν η επιθυμία μου να σε δω Χριστιανό. Θάψτε το κορμί μου όπου θέλετε. Το μόνο που σας ζητώ, είναι να με μνημονεύετε μπροστά στο Βωμό του Κυρίου, όπου και αν βρίσκεστε”. Απαντώντας τρυφερά στις φροντίδες μου, με ονόμαζε αφοσιωμένο γιο και **μου θύμιζε με άπειρη τρυφερότητα** ότι ποτέ δεν άκουσε να βγαίνουν από το στόμα μου εναντίον της λόγια σκληρά ή προσβλητικά.

Και στον γιο μου, τον Αδεοδάτο,

(6)



αιμαρτωλού Αγίου!»

είχες δώσει πολλά χαρίσματα, ήταν δικά Σου δώρα. Και Σε δοξάζω γι' αυτά. Εγώ δεν έβαλα τίποτε δικό μου, εκτός από την αμαρτία μου. Γιατί ήταν το... γέννημα της αμαρτίας μου. Μετά την Βάπτισή μας όμως, όλο το άγχος για την παλιά ζωή μας εξανεμίστηκε. Εγώ πάλι, δεν χόρταινα την ανείπωτη ηδονή που με πλημμύριζε. **Πόσο δεν έκλαψα τότε** με τους ύμνους Σου και τους ψαλμούς Σου, με τους γλυκύτατους φθόγγους των φωνών της Εκκλησίας Σου, που με δονούσαν και με πότιζαν με πρωτόγνωρη συγκίνηση! Οι φωνές αυτές ξεχύνονταν στ' αυτιά μου και η αλήθεια στάλαζε στην καρδιά μου και ξεχειλίζει η ευλάβεια και κυλούσαν τα δάκρυα, όμως **το κλάμα αυτό ήταν βάλσαμο.**

Ό,τι καλό σε μένα, Εσύ το έφτιαξες, Εσύ μου το δώρισες. Ό,τι κακό, εγώ το διέπραξα, Εσύ το δικάζεις. Εσύ γνωρίζεις την άγνοιά μου και οι αδυναμίες μου δεν σου είναι κρυφές. **Παιδείφέ με, Κύριε, και γιάτρεφέ με.**

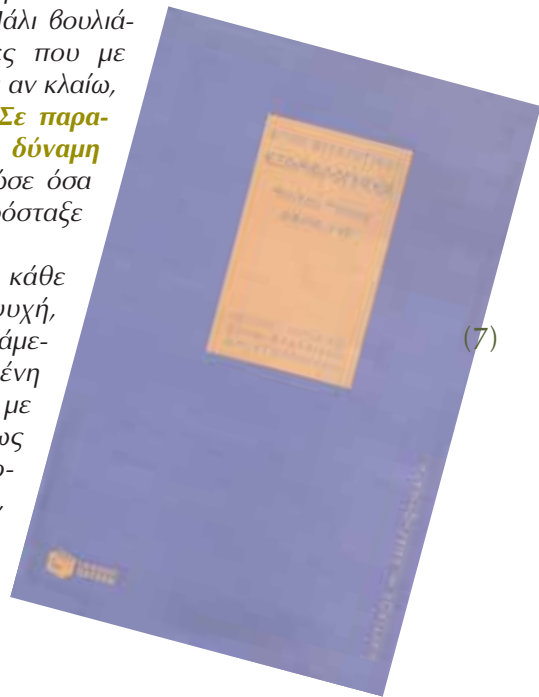
Μου επέτρεψες το γάμο, όμως στη μνήμη μου ζουν ακόμη οι εικόνες της λαγνείας, ριζωμένες βαθιά από τη συνήθεια της συμβίωσης. Όσο είμαι ξύπνιος, μού φανερώνονται, αλλά χωρίς δύναμη. Στον ύπνο μου όμως, όχι μόνο μου ξυπνούν την ηδονή αλλά τους παραδίνομαι και είναι σαν την πραγματική πράξη. Είσαι μεγαλοδύναμος. Δεν είναι δύσκολο για Σένα να κάνεις τις ορμές να μη μας δίνουν ηδονή, ή να μπορεί το πνεύμα του ανθρώπου να τις ελέγξει και να μένει αγνό, ακόμη και όταν κοιμάται.

Πατέρα μου αγαθέ, κι αυτή η λαιμαργία! **Μάχομαι καθημερινά εναντίον της και την καταπολεμώ με τη νηστεία.** Όμως η απόλαυση αυτή δεν είναι σαν τη σεξουαλική ευχαρίστηση, που μπο-

ρεί κανείς να την κόψει μια και καλή, αποφασίζοντας να μην την ξαναγγίξει. Πρέπει να βάζω χαλινάρι στον ουρανόσκο μου και πότε να το χαλαρώνω, πότε να το σφίγγω.

Και να' ταν μόνο αυτά! Η αυταρέσκεια, η περιέργεια, η αλαζονεία, οι αισθήσεις όλες... **Γίνομαι καλύτερος, όταν αναγνωρίζω τα ελαττώματά μου** και η καρδιά μου υποφέρει βαθιά γι' αυτά και καταφεύγει στο έλεός Σου, για να φτάσω σε κείνη την ειρήνη που ποτέ δεν θα την αντικρίσει το μάτι του αλαζόνα. Θα ήμουν έκθετος σε κάθε κίνδυνο, εάν η ψυχή μου δεν κούρνιαζε κάτω από τις φτερούγες Σου, δοσμένη σε Σένα, που γνωρίζεις την αδυναμία μου. Και με κάνεις και αισθάνομαι πολλές φορές ένα εκπληκτικό αίσθημα πρωτόγνωρης, ανεκπλήρωτης γλυκύτητας. Όμως πάλι ξαναπέφτω στην καθημερινότητα και στα άθλια βάρη της. Πάλι θουλιάζω στις συνήθειες που με δένουν, και, όσο κι αν κλαίω, δεν με αφήνουν. **Σε παρακαλώ, δώσε μου δύναμη για να μπορώ.** Δώσε όσα προστάξεις και πρόσταξε ό,τι θες.

Αλίμονο, κάθε ανθρώπινη ψυχή, ακόμη και η πιο άμειμπτη, θα ήταν χαμένη αν δεν την έκρινες με συμπόνια. Όμως Εσύ δεν λεπτολογείς τα λάθη μας, γι' αυτό και τρέφουμε ακόμα ελπίδες για μια θέση στο πλάι Σου».



Ένας δυνατός, αγνός Άγιος

Επιμέλεια: Αθανασία Πάσχου - Θεοδοσίου

Είναι γεγονός πως για αρκετούς Αγίους της Εκκλησίας μας γνωρίζουμε ελάχιστα. Ένας από αυτούς είναι και ο νεαρός **Άγιος Φιλόσοφος**. Η μνήμη του τιμάται κάθε 1η Μαΐου. Το θάρρος και την αγνότητά του μας τα διασώζει ο Μέγας Αντώνιος.

Πατρίδα του ήταν η Αλεξάνδρεια. Κατά τον διωγμό του Δεκίου και του Βαλεριανού, γύρω στο 250 μ.Χ., είχαν συλληφθεί πολλοί Χριστιανοί για την αγάπη τους στον Ιησού Χριστό. Ανάμεσά τους και ένας όμορφος νέος με το όνομα Φιλόσοφος. Ο ειδωλολάτρης δικαστής της Αλεξάνδρειας, αφού τους προέτρεψε να απαρνηθούν το Χριστό και να θυσιάσουν στα είδωλα και εκείνοι αρνήθηκαν, αποφάσισε να τους αποκεφαλίσει όλους. Και το έκαμε! Ξεχώρισε, όμως, το νεαρό Φιλόσοφο,

του οποίου **το πρόσωπο έλαμπε από αγνότητα**. Σ' αυτόν υπέβαλε ένα αλλόκοτο όντως μαρτύριο, γνωρίζοντας πως για τους Χριστιανούς η αγνότητα ήταν και είναι μεγάλος άθλος και αρετή.

Έδωσε το Φιλόσοφο σε μαλακό κρεβάτι, μέσα σε έναν από τους ωραιότερους κήπους της Αλεξάνδρειας, γεμάτο λουλούδια και μυρωδάτα δέντρα. Κατόπιν διέταξε να φέρουν κοντά του μια πανέμορφη πόρνη, η οποία με ηδυπαθή λόγια, άσμενες πράξεις και εναγκαλισμούς, παρακαλούσε το μάρτυρα να συννευρευθούν!

Εκείνος, αν και δεμένος, κατάφερε να λυτρωθεί από τα δεσμά της. Πώς; Έκλεισε τα μάτια, για να μην βλέπει την πόρνη κι έπειτα, με όση δύναμη είχε, **δάγκωσε τη γλώσσα του** τόσο, ώστε να την κόψει! Ο ανυπόφορος πόνος που προκλήθηκε, νέκρωσε κάθε άλλη του σαρκική και ερωτική επιθυμία. Και δεν έφτανε μόνο αυτό, αλλά έφτυσε το αιμόφυρτο κομμάτι της γλώσσας του στο πρόσωπο της πόρνης, η οποία, τρομοκρατημένη και συγκλονισμένη, βλέποντας το αίμα, το έβαλε στα πόδια. Ο δήμιός του, γεμάτος εκνευρισμό, αμέσως μετά τον αποκεφάλισε.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος στους λόγους τους έχουν επαινέσει τη δύναμη και την αποφασιστικότητά του Αγίου. Τον έχουν προβάλει και τον προβάλλουμε ως πρότυπο μίμησης...

Η Εκκλησία μας, **εξυμνώντας τον πόθο του Αγίου Φιλοσόφου** να διατηρήσει την αγνότητά του, ψάλλει: «*Άγνείας λαμπρότητα επιποθήσας θερμῶς, Χριστόν ὠμολόγησας ἐν τῇ Ἀλεξάνδρεια στερωῶς, Μάρτυς Φιλόσοφε. Ἐφυγες τὰς προκλήσεις, ὡς Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ ἀπέκοψας δέ τὴν γλῶσσαν, ἐνέπτυσας καὶ τὴν πόρνην! Διὸ καὶ πάντες ἡμεῖς, ἐνδόξως τιμῶμεν σε*».



(8)

Αγιογραφήθηκε από τον κ. Κώστα Καραγιάννη, Διευθυντή του Γυμνασίου Παμφίλων

«Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ»

Επιμέλεια: Σοφία Χατζηγιαννάκη

«Το άρθρο, όπως πιστεύω, εγράφη με μόνο κίνητρο την ποιμαντική μέριμνα για το ποίμνιό του και εξ αγάπης προς την Εκκλησία ως Σώμα Χριστού και εν Χριστώ κοινωνία. Δεν είχε, συνεπώς, καμία διάθεση ο π. Γιουμάς να θίξει συνάδελφό του κληρικό, [...] ο τρόπος δε με τον οποίο εκφράζεται, απέχει πολύ απ' το να είναι προσωπική επίθεση».

Πριν από πέντε περίπου χρόνια, η Εκκλησία μας κλυδωνίστηκε ισχυρά από διάφορα - αληθινά ή μη - σκάνδαλα κληρικών Της. Λογική ήταν, λοιπόν, η αντίδραση του πατέρα μας, του π. Αθανασίου Γιουμά, να εκφράσει την έντονη ανησυχία του για την κατάσταση, σ' ένα άρθρο του αρχικά στο 59ο τεύχος του περιοδικού μας με τον τίτλο «Παπα-Γιοσάκηδες και Ιεροσύνη». **Είναι αλήθεια πως** χρησιμοποίησε το όνομα του Αρχιμ. π. Ιάκωβου Γιοσάκη, που ενέπλεξαν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στα τότε εκκλησιαστικά σκάνδαλα, χωρίς όμως διάθεση προσωπικής επίθεσης.

Δυστυχώς όμως, το δημοσίευμα αυτό **εκλήφθηκε** από τον π. Γιοσάκη ως ευθεία επίθεση στο πρόσωπό του, με αποτέλεσμα να καταθέσει αγωγή αποζημίωσης εναντίον του π. Αθανασίου και η όλη υπόθεση να πάρει το δρόμο της Δικαιοσύνης. Στο διάστημα αυτό, ο χαρακτηρισμός των θέσεων του π. Αθανασίου ως διάθεσης αγωνιώδους προβληματισμού και όχι προσωπικής επίθεσης **υποστηρίχθηκε** απ' το Δήμαρχο Μυτιλήνης **κ. Νάσο Γιακαλή**, απ' τον ομότιμο καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, Πρωτοπρ. **π. Γεώργιο Μεταλληνό** και από τον **κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη**, πρόεδρο της Τοπικής Ένωσης Θεολόγων.

Χαρακτηριστικά, ο κ. Γιακαλής σε

ένορκη βεβαίωσή του ενώπιον συμβολαιογράφου δήλωσε: **«Εμένα, όχι ως Δήμαρχο αλλά ως Ορθόδοξο Χριστιανό που εκφράζω θέλω να πιστεύω το μέσο μετριοπαθή πολίτη, το άρθρο του π. Αθανασίου με εξέφρασε και με ανακούφισε, διότι ενείχε στοιχεία αυτοκριτικής και όχι τυφλής ταύτισης με τα φαινόμενα παρακμής που κύκλωσαν αυτή την εποχή την Εκκλησία».**

Ανάλογα, ο π. Μεταλληνός σε έγγραφη δήλωσή του είχε αναφέρει: **«Το άρθρο, όπως πιστεύω, εγράφη με μόνο κίνητρο την ποιμαντική μέριμνα για το ποίμνιό του και εξ αγάπης προς την Εκκλησία ως Σώμα Χριστού και εν Χριστώ κοινωνία. Δεν είχε, συνεπώς, καμία διάθεση ο π. Γιουμάς να θίξει συνάδελφό του κληρικό, [...] ο τρόπος δε με τον οποίο εκφράζεται, απέχει πολύ απ' το να είναι προσωπική επίθεση».**

Ο ίδιος ο π. Αθανάσιος, σε επιστολή που απέστειλε στον π. Γιοσάκη στις 20-4-09, **ζήτησε συγνώμη** για την παρεξήγηση που άθελά του προκάλεσε.

Η παραπάνω ενέργεια αβροφροσύνης έτυχε καλής αποδοχής από τον π. Ιάκωβο Γιοσάκη, ο οποίος μετά από δήλωση συγνώμης - η οποία δημοσιεύεται στις επόμενες σελίδες - **παραιτήθηκε της αγωγής του**, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, και η υπόθεση έκλεισε.

ΔΗΛΩΣΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Του Αιδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Αθανασίου Γιουμά, Θεολόγου - Καθηγητού, Εφημέριου του Ιερού Ενοριακού Ναού Αγίου Θεράποντος Μυτιλήνης.

Κατά τη δικάσιμο της σήμερον, φέρεται προς συζήτηση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου Σας, η από 10-11-2008 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 10547/2007 Αγωγή του πανοσιολογιώτατου Αρχιμανδρίτου π. Ιακώβου Γιοσάκη, που στρέφεται κατ' εμού.

Ενώπιον του σεβαστού Δικαστηρίου σας αισθάνομαι την ηθική υποχρέωση να δηλώσω τα εξής:

Στο τεύχος με αριθμό 59/2005 του εκκλησιαστικού περιοδικού με την επωνυμία «ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝΟΡΙΤΕΣ», το οποίο εκδίδεται από τον Ιερό Ενοριακό Ναό Αγίου Θεράποντος Μυτιλήνης, της ομωνύμου Ιεράς Μητροπόλεως και του οποίου υπεύθυνος εκδόσεώς του τυγχάνω εγώ, δημοσιεύθηκε άρθρο με τίτλο «Παπα-γιοσάκηδες και Ιερωσύνη», το περιεχόμενο του οποίου καταχωρήθηκε στο διαδικτυο και αναδημοσιεύθηκε από την τοπική εφημερίδα της Μυτιλήνης

«ΕΜΠΡΟΣ», ως και τη μηνιαία εκκλησιαστική εφημερίδα «ΣΤΥΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Είναι αληθές, ότι η Αγία μας Εκκλησία με τους Ιερούς Κανόνες της (ΣΤ' της Β' Οικ. Συνόδου και ΟΕ' Αγ. Αποστόλων) προειδοποιεί ότι η διάδοση φήμης, προκαλέσασα ακόμα και σκάνδαλο, ποτέ δεν εξαρκεί για την απευθείας ενοχή οιουδήποτε και συνεπώς, μόνος ο σκανδαλισμός και η πρόκλησή του στο ποίμνιο, που προέρχεται από φημολογία, η οποία σκανδαλίζει το ποίμνιο και θίγει το κύρος της Εκκλησίας, δεν σημαίνει ενοχή και πρέπει να μην οδηγούμαστε στην ανεπιφύλακτη αποδοχή οποιασδήποτε φημολογίας.

Με τις σκέψεις αυτές, δηλώνω ότι με το επίδικο δημοσίευμα, **σε καμία απολύτως περίπτωση δεν είχα την παραμικρή πρόθεση** να βλάψω την τιμή και την υπόληψη του πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου π. Ιακώβου Γιοσάκη, τον οποίο τιμώ και σέβομαι, αλλά κατέγραφα τους προβληματισμούς μου με αφορμή, σχετικά κατά τον χρόνο εκείνο δημοσιεύματα, το περιεχόμενο των οποίων μάλλον άκριτα υιοθετήθη, όπως σήμερα αποδεικνύεται από σειρά αμετάκλητων απαλακτικών κρίσεων της Δικαιοσύνης που αφορούν τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Ιάκωβο Γιοσάκη.

Στην παρούσα δήλωση, ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, επιτρέψτε μου να συμπεριλάβω μικρό απόσπασμα της από 20-4-2009 αδελφικής επιστολής μου προς τον ανωτέρω Κληρικό, με την οποία **του ζητώ να με συγχωρήσει** για το επίδικο δημοσίευμα, το οποίο, πλέον, θεωρώ ότι στερείται οιασδήποτε βάσης και αλήθειας.

«Αδελφέ μου, ...αν κι εγώ μαζί με



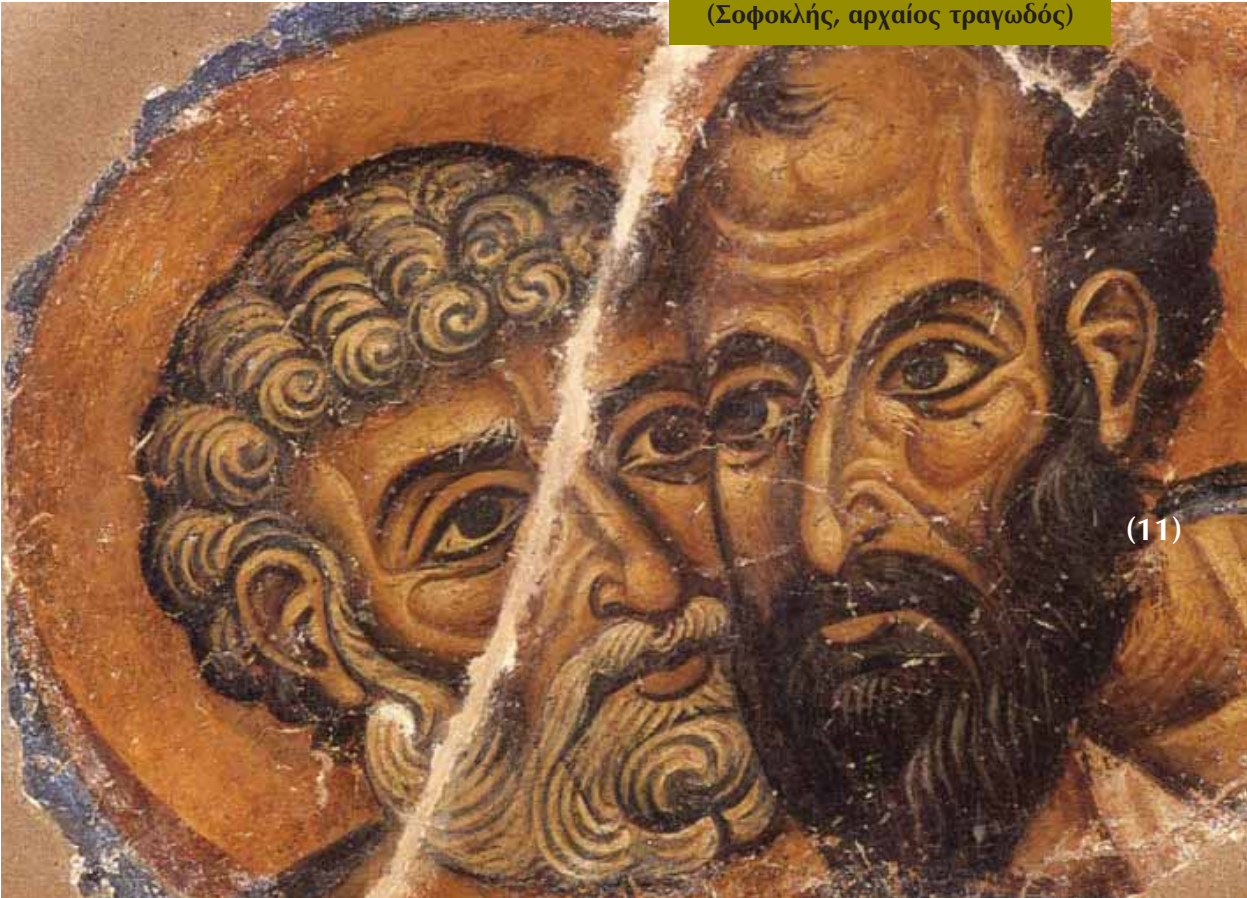
τόσους άλλους σας πίκρανα, σας ζητώ να με συγχωρήσετε. Ουδεμία ειλικρινά πρόθεση είχα να σας συκοφαντήσω ή να προσβάλω το πρόσωπό σας. ...Είμαι διατεθειμένος, αν το θέλετε, να 'ρθείτε στη Συντροφιά των νέων της ενορίας μου και να μας μιλήσετε για την περιπέτειά σας ή να δημοσιεύσουμε οποιοδήποτε κείμενό σας σχετικό στο περιοδικό μας. Και δημόσια, αν θέλετε, σας ζητώ συγνώμη».

Κατόπιν των ανωτέρω ζητώ συγνώμη από τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Ιάκωβο Γιοσάκη, αποδίδω

τον οφειλόμενο σεβασμό στο πρόσωπό του, δηλώνοντας περαιτέρω, ότι η παρούσα θα καταχωρηθεί με προσωπική μου ευθύνη στο διαδίκτυο, στο περιοδικό «ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝΟΡΙΤΕΣ», στην τοπική εφημερίδα της Μυτιλήνης «ΕΜΠΡΟΣ», ως και στη μηνιαία εκκλησιαστική εφημερίδα «ΣΤΥΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», προς αποκατάσταση αφενός μεν της αλήθειας, αφετέρου δε της τιμής και της υπολήψεως του ως άνω Κληρικού.

Αθήνα, 12 Νοεμβρίου 2009
π. Αθανάσιος Γιουμάς

«Δε γεννήθηκα για να μισώ,
αλλά μονάχα ν' αγαπώ»,
(Σοφοκλής, αρχαίος τραγωδός)



Μετά από τριάντα χρόνια Ιερωσύνης

Παιδιά μου,

Αυτή τη χρονιά συμπλήρωσα **τριάντα χρόνια Ιερωσύνης!** Συγκεκριμένα, στις 10 Φεβρουαρίου 2010... Θυμάμαι την τελευταία φράση του λόγου μου τότε. Είπα: «*Τυλίξτε με στην αγάπη σας και περιφρουρείστε με, με τις προσευχές σας*». Έτσι έγινε και σας ευχαριστώ πολύ για όλα. Θέλω να συνεχίσω, όσο μου το επιτρέπει ο Θεός, να είμαι ο πνευματικός σας πατέρας, το λιμανάκι σας. Ζείτε στην καρδιά μου και ζω στην καρδιά σας. Είμαι κοντά σας και είστε κοντά μου. Κι όλοι μαζί είμαστε κάτω από τη σκέπη του Θεού και μέσα στη σκέψη Του. Με αυτή την ευκαιρία, επιτρέψτε μου να αποθέσω στην αγάπη σας λίγα από τα πολλά που έχω κλείσει εδώ και χρόνια στην καρδιά μου.

Λένε πως **τον τελευταίο καιρό σιωπώ**. Παλαιότερα έγραφα, δημοσιογραφούσα σε τοπικά και αθηναϊκά φύλλα, κοινοποιούσα τις αντιρρήσεις μου, τις ταπεινές μου θέσεις και απόψεις. Αναρωτιούνται γιατί σιωπώ. Μου στέλνουν μηνύματα και απορούν.

(12)

Πράγματι **βουβάθηκα**, δημόσια πλέον δε μιλώ, δεν ελέγχω, όπως στο παρελθόν. Μόνο σε ενοριακό επίπεδο συνεχίζω **πάντα** με τη γλώσσα της αλήθειας. Αυτά μου τα λόγια τα «ανεβάζουν» πνευματικά μου παιδιά στην ιστοσελίδα μας. Κάποια βέβαια, «για να αποφυγούμε διανοητικές παγίδες» - τα πιο ...αθυρόστομα, μένουν μαγνητοφωνημένα στο προσωπικό μου

αρχείο. Προτίμησα λοιπόν, τη σιωπή και τη βοή της προσευχής. Και την προτιμώ.

Μήπως άραγε όλα βαίνουν καλώς; Μήπως δε βλέπω γύρω μου; Βλέπω, όπως έβλεπα, μάθαινα και φώναζα και στο παρελθόν. Φώναζα. Και τι μ' αυτό; Τι άλλαξε; Ποιον άλλαξα; Τι κατάφερα; Κατάφεραν κατά κάποιον τρόπο να με τσαλακώσουν. **Δυο φορές**. Την πρώτη, «απεστάλη υψηλή εντολή», επί αιμνήστου Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, να προχωρήσει η Μητρόπολή μας στην «κανονική δίωξή» μου - κάτι που τελικά δεν έγινε και ευχαριστώ το Δεσπότη μου - και τη δεύτερη, δικαστικός κλητήρας μου κοινοποίησε μία πολυσέλιδη «αγωγή». Είχα το θάρρος, βλέπετε, την τόλμη ή την απερισκεψία να ελέγξω πρόσωπα ή να εκφράσω την πικρία μου. Κατάφεραν να με ...εξορίσουν στον εαυτό μου και στο χώρο της ενορίας μου. Σαν άλλο απογοητευμένο προφήτη Ιερεμία.



Διακονώ τον άνθρωπο, **υπηρέτω** την Παιδεία στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και την Εκκλησία στην ενορία μας. Δε δάγκωσα τη γλώσσα μου, απλώς μου ...τελείωσε το μελάνι της πέννας μου. Ίσως έβαλα, ή μου έβαλαν, μυαλό. Μιλώ και ξεδιπλώνω τις σκέψεις μου μόνο στα πνευματικά μου παιδιά, για τα οποία θα δώσω λόγο. Μιλώ και ξεδιπλώνω τις σκέψεις μου μόνο σε σας, γιατί **μόνο εσείς** και στις δυο περιπέτειές μου σταθήκατε πλάι μου. Με συμπονέσατε.

Αγανακτήσατε μαζί μου. Συναγωνιστήκαμε να ξεπεράσουμε κάθε ύφαλο.

Μόνο τα πνευματικά μου παιδιά, μόνο εσείς σταθήκατε πλάι μου. Ναι, **ελάχιστοι** ακόμα, δυστυχώς. Λίγοι. Μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Και μάλιστα, άνθρωποι ίσως άσχετοι με την πίστη! Τους οποίους ευχαριστώ και πάντα θυμάμαι και μνημονεύω.

Οι συναγωνιστές «*ἀγρόν ἠγόρασαν*». Οι θρησκευτικές εφημερίδες που φιλοξενούσαν τα άρθρα μου στο παρελθόν, «πέρασαν στα ψηλά γράμματα» και τις δυο μικροπεριπέτειές μου. Από πρόσωπα του ...Εκκλησιαστικού αγωνιστικού χώρου, που περίμενα μια συμπάρασταση, δεν μου έκαμαν την τιμή και δεν μου έδωσαν τη χαρά ούτε ενός τηλεφωνήματος! Γι' αυτό προτίμησα και προτιμώ, απογοητευμένος να μένω ...έγκλειστος στην ενορία μου. Άλλωστε, στη μάχη είναι απαραίτητος και ο στρατιώτης της πρώτης γραμμής και οι υπόλοιποι από τα μετόπισθεν.

Έκανα λάθη. Πρώτο, πως ίσως πίστεψα ότι μπορώ εγώ ο μηδαμινός ν' αλλάξω πρόσωπα, νοοτροπίες ή καταστάσεις. Ήμουν ανόητος. Και τι τον νοιάζει τον άλλον η δική σου η γνώμη; Ένα μου όμως μεγάλο λάθος ήταν πως με τις περιπέτειες μου ή τα πικρόχολα εναντίον μου σχόλια από ανθρώπους του «αντιθέτου στρατοπέδου», **προβλημάτιστα κι ανησύχησα τα**



Αναζητώ την ημερία του Αγίου Όρους, γιατί ο κόσμος κουράζει και κολάζει

πολυαγαπημένα μου παιδιά, τη θεόσταλη σύζυγό μου και τα παιδιά της καρδιάς μου, εσάς τα ...κροσάκια του επιτραχήλιού μου. Ίσως δε γνώριζα να πολεμώ «έξυπνα», δηλαδή υποκριτικά. Προτιμούσα φαίνεται τις ...ιπποτικές μονομαχίες.

Παιδιά μου, αυτή τη χρονιά συμπλήρωσα τριάντα χρόνια Ιερωσύνης! **Δε μετάβιωσα που έγινα Κληρικός.** Αν ξαναγεννιόμουν, πάλι Κληρικός θα επιθυμούσα να γίνω. Έτσι όπως είμαι, με τη βοήθεια του Θεού και την αγάπη τη δική σας. Όχι γιατί αξίζω να διευθύνω «πράγματα του Ουρανού», αλλά γιατί τον Τριαδικό Θεό μου Τον αγαπώ πιο πολύ απ' όσο Τον αγαπούσα μικρό παιδί...

Κλείνοντας αυτή μας την εξομολογητική επικοινωνία, **θα σας αποκαλύψω και κάτι ακόμα.** Όταν είχαν ζητήσει την ...«κανονική δίωξή» μου, μία συνάδελφος, φιλόλογος καθηγήτρια, μου έδωσε με αγάπη και ενδιαφέρον ένα υπέροχο κείμενο. Το κρατώ μέχρι σήμερα. Μου έγραφε: Οι «επίσημες αρχές», οι «εκπρόσωποι της εξουσίας» χτυπούν χωρίς έλεος τους «αδιόρθωτους», γιατί δε μετακινούνται από τις ιδέες τους. Κι έχουν μάλιστα ήσυχη τη συνείδησή τους, επειδή θεωρούν χρέος τους να προστατέψουν την

ανύποπτη κοινωνία απ' αυτά τα επικίνδυνα ζιζάνια.

Μου γνωστοποίησε μάλιστα την παρακάτω ιστορία, που τη διηγείται ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Ηρόδοτος: Μια φορά, ο τύραννος της Κορίνθου Περίανδρος έστειλε έναν έμπιστό του στο τύρανο της Μιλήτου Θρασύβουλο, για να τον ρωτήσει ποια πολιτική ακολουθεί και κυβερνά απερίσπαστος τους υπηκόους του. Ο Θρασύβουλος πήρε τον άνθρωπο και τον έβγαλε έξω από την πόλη. Μπήκε μέσα σ' ένα σπαρμένο χωράφι και καθώς περπατούσε μαζί του μέσα στα σπαρτά, αν έβλεπε κανένα στάχυ να υπερέχει από τα άλλα, του έκοβε την κεφαλή και το πετούσε χάμω. Τέλειωσαν τη βόλτα και τον έδιωξε τον απεσταλμένο στην Κόρινθο, χωρίς να του πει τίποτα σχετικό με εκείνο που ρωτήθηκε... Την απάντηση την είχε ήδη δώσει.

Να προσεύχεσθε να με ελεήσει ο Θεός. Να υπολογίσει τότε που θα κρίνει τη ψυχή μου, όταν θα φύγω από κοντά σας και το ελάχιστο άχυρο της ιερατικής μου διακονίας. Συνεχίστε, παρακαλώ να με τυλίγετε στην αγάπη σας.

ο πνευματικός σας

Αθανάσιος Μουσιμᾶς

Λέσβος και Ιερά Μονή Ξενοφώντος

Επιμέλεια: Σοφία Σίμου - Σταυρινού

Στα πλαίσια εκπαιδευτικού Πολιτιστικού προγράμματος που εκπονήθηκε στο Γυμνάσιο Παμφίλων, οι υπεύθυνοι του προγράμματος καθηγητές κ. Κώστας Καραγιάννης, κ. Κώστας Σάνδηλος και π. Αθανάσιος Γιουσιμάς και οι μαθητές του σχολείου, ανέλαβαν να ερευνήσουν τις «Σχέσεις Λέσβου και Αγίου Όρους, χθες και σήμερα». Μέρος της έρευνας αποτέλεσε και μία σειρά συνεντεύξεων ανάμεσα στους μικρούς ερευνητές και τους μοναχούς του Αγίου Όρους. Στο τεύχος μας αυτό παραθέτουμε τη συνέντευξη του Πανοσιολογιωτάτου Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Ξενοφώντος, π. Αλεξίου.

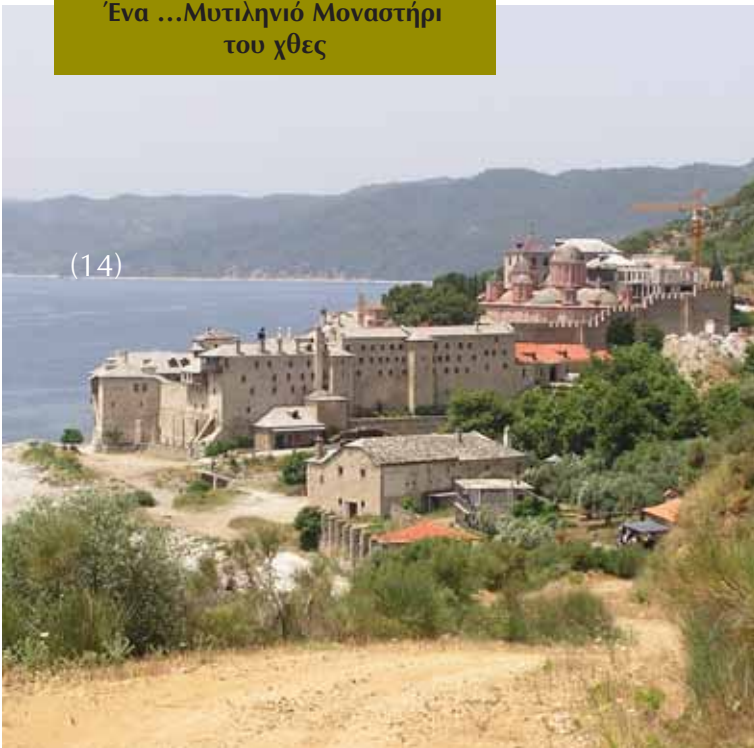
Άγιε Καθηγούμενε, στο Μοναστήρι σας μόνασαν Λέσβιοι Μοναχοί;

Η Ιερά Μονή Ξενοφώντος, μία από τις είκοσι Ιερές Μονές του Αγίου Όρους, ιδρύθηκε κατά τα τέλη του

10ου αιώνας από τον Όσιο Ξενοφώντα και τιμάται στο όνομα του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου. Το ξεκίνημα της πνευματικής επικοινωνίας της Μονής μας με το νησί της Λέσβου αποτέλεσε κατά κάποιο τρόπο ο Καθηγούμενος της Μονής Παΐσιος. Στα τέλη του 18ου αιώνας, η Μονή μας, πρωτοπορούσα στο Άγιον Όρος, επανέρχεται στην κοινοβιακή τάξη. Συγκεκριμένα, την 17η Ιανουαρίου του 1784, με απόφαση της Αδελφότητος, η Μονή γίνεται κοινοβιακή και προσκαλεί τον **εξ Αγιάσου της Λέσβου καταγόμενο Ιερομόναχο Παΐσιο**, που μόναζε με μεγάλη συνοδεία στα Καυσοκαλύβια, ν' αναλάβει την ηγουμενία της. Ο Γέρων Παΐσιος, που από το Πατριαρχείο ονομάζεται «Κοινοβιάρχης», έρχεται στη Μονή με 10μελή περίπου συνοδεία κι αρχίζει έκτοτε μία λαμπρή περίοδος πνευματικής ζωής στη Μονή, που συνοδεύεται από κτιριακή ανασυγκρότηση. Την ίδια εποχή, συνδέεται με τη Μονή και γίνεται νέος κτήτορας **ο εκ Μυτιλήνης καταγόμενος Μητροπολίτης Σαμακοβίου Φιλθέος**, ο οποίος συνέβαλε οικονομικά στην ανοικοδόμηση του νέου Καθολικού και μόνασε εδώ τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Μετά τον Κοινοβιάρχη Παΐσιο, τον **εξ Αγιάσου, δύο Ιερομόναχοι μαρτυρούνται ως Καθηγούμενοι της Μονής** **ο εκ Καγιανίου Λέσβου Αρχιμ. Δοσίθεος** από το 1895 έως το 1905, και **ο εκ Βατούσης Λέσβου Αρχιμ. Ιάκωβος**, από το 1916 έως 1926. Αν και υπάρχει μεγάλο κενό στο αρχείο των πατέρων που έζησαν και μόνασαν εδώ, μπορούμε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι από την Λέσβο μόνασαν και ετάφησαν **στην Μονή 33 πατέρες μεταξύ των ετών 1918 και 1977**, όταν κοιμήθη και ο τελευταίος εκ Μυτιλή-

Ένα ...Μυτιληνιό Μοναστήρι του χθες

(14)



νης Μοναχός Ξενοφών.

Υπάρχουν σήμερα στο Μοναχολόγιο σας εγγεγραμμένοι Λέσβιοι Μοναχοί;

Δυστυχώς όχι, στη Μονή μας σήμερα δεν υπάρχουν Λέσβιοι Μοναχοί.

Η Μονή σας έχει «μετόχια» ή κτήματα στο νησί μας; Επίσης έχετε κειμήλια ή εκκλησιαστικά σκεύη προερχόμενα από Λέσβιους πιστούς;

Η Ιερά Μονή μας δεν έχει Μετόχια στο νησί της Λέσβου και δεν γνωρίζουμε εάν κατά το παρελθόν είχε. Δεν έχουν εντοπισθεί, επίσης, κειμήλια που να φέρουν επιγραφή δωρητού εκ Λέσβου, αν και οι πολυάριθμοι Λέσβιοι πατέρες διακόνησαν πολλά χρόνια τη Μονή μας και αναμφιβόλως θα υπήρξαν και δωρεές από το νησί τους.

Στο Μοναστηριακό Τυπικό σας συμπεριλαμβάνεται η μνήμη Λεσβίων Αγίων; Έχετε Ιερά τους Λείψανά;

Όπως φαίνεται από το αρχείο της Μονής μας, οι εκ Λέσβου προερχόμενοι πατέρες, θέλοντας να συνδέσουν πνευματικά τη Μονή με τον τόπο της καταγωγής τους, μετέφεραν επανειλημμένως Τίμιο Ξύλο και Άγια Λείψανα της Μονής (κάρα Αγίου Τρύφωνος, χείρα Αγίας Μαρίνης κ.ά.) στη Μυτιλήνη προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών, αλλά και των χωραφιών και κτημάτων των κατοίκων, οι οποίοι με πολλή ευλάβεια τα προσκαλούσαν στο νησί τους. Εξ άλλου, από αγάπη προς τους Αγίους της ιδιαίτερης πατρίδας τους, περιέλαβαν στο τυπικό της Μονής την τιμή και δοξολογία αρκετών Λεσβίων Αγίων, που τιμώνται μέχρι και σήμερα, όπως οι Άγιοι Γρηγόριος, επίσκοπος Άσσου, Θεόδωρος ο Βυζάντιος, Θεόδωρος ο Χατζής, Ιγνάτιος, επίσκοπος Μηθύμνης και οι νεοφανείς Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη.



**Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής,
Αρχιμ. π. Αλέξιος**

Υπάρχουν, επίσης, τοιχογραφίες Λεσβίων Αγίων σε διάφορα Παρεκκλήσια της Μονής και φορητές εικόνες, καθώς και μικρά τεμάχια Ιερών Λειψάνων τους. Η Ιερά Μονή μας τιμά τους Λεσβίους Αγίους και τους Λεσβίους πατέρες ως και όλους τους προαπελθόντας πατέρας και μνημονεύει τα ονόματά τους, διότι οι κόπιοι και οι μοναχικοί αγώνες των πατέρων μας δημιούργησαν την πνευματική υποδομή, ώστε έχοντας αυτούς ως τύπον και υπογραμμόν να συνεχίζουμε την Μοναχική ζωή, κάτω από την ευλογία και την ευχή τους.

Ηλεκτρονικό ψάρεμα

Οι «εφαρμογές κοινωνικής δικτύωσης» υπόσχονται να σε κρατήσουν σε επαφή με φίλους, συγγενείς, συμμαθητές, γνωστούς κι αγνώστους. Να σου δώσουν τη δυνατότητα της άμεσης ή έμμεσης επικοινωνίας μαζί τους. Αλήθεια, αυτό συμβαίνει;

Γιάννης Ντουντουνάκης

Είναι γεγονός πως ζούμε πλέον στην εποχή της τεχνολογίας και του διαδικτύου. Το internet έχει γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής μας ζωής. Μάλιστα, η «νέα μόδα» στο διαδίκτυο ακούει στο όνομα «εφαρμογή κοινωνικής δικτύωσης» ή εναλλακτικά «facebook», «myspace», «hi5» κτλ. Αυτού του είδους οι «εφαρμογές» υπόσχονται να σε κρατήσουν σε επαφή με φίλους, συγγενείς, συμμαθητές, γνωστούς κι αγνώστους. Να σου δώσουν τη δυνατότητα της άμεσης ή έμμεσης επικοινωνίας μαζί τους. Φυσικά και δεν κατακρίνω αυτές τις εφαρμογές, όταν γίνεται **λογική χρήση τους** και από πρόσωπα με ανεπτυγμένη κριτική ικανότητα.

Έχω, λοιπόν, δημιουργήσει ένα «λογαριασμό χρήστη» σε μία τέτοια εφαρμογή (για τις ανάγκες προώθησης μιας ιστοσελίδας), χωρίς κανένα φυσικά προσωπικό μου στοιχείο. **Ένα βράδυ αποφάισα** να εισέλθω σ' αυτόν τον διαδικτυακό τόπο, μια και συνηθίζεται μήπως δεις κάποιο φίλο κι επικοινωνήσεις μαζί του με άμεσα γραπτά μηνύματα.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και **δέχτηκα ένα προσωπικό γραπτό μήνυμα** από μία κοπέλα, την οποία φυσικά δεν γνώριζα. Το μήνυμα ξεκίνησε με ένα φιλικό χαιρετισμό, οπότε υπέθεσα ότι ενδιαφερόταν για την ιστοσελίδα της οποίας την προώθηση είχα αναλάβει, όπως ανέφερα παραπάνω. Εν συνεχεία, με ρώτησε που μένω. Ακολούθησε μία σύντομη συζήτηση. Από αυτά που μου έγραφε, θεώρησα πως συνομιλούσα με κάποια ιερόδουλη που έψαχνε «πελάτη». Για να μην την αδικήσω λοιπόν, την ρώτησα ευθέως, όμορφα και διακριτικά με τι ασχολείται. Τότε δυστυχώς η απάντησή της επιβεβαίωσε τη γνώμη μου! **Σοκαρίστηκα** και μάλιστα για διάφορους λόγους. Πρώτον, γιατί πρώτη φορά μου συνέβαινε κάτι τέτοιο. Δεύτερον, γιατί το «προφίλ» της δεν ήταν ιδιαίτερα προκλητικό, ώστε να παραπέμπει σε κάτι τέτοιο. Και τρίτον, γιατί ήταν μόλις 19 ετών!

Γνώριζα ότι το διαδίκτυο κρύβει πολλούς κινδύνους, αλλά φαίνεται πως μόλις ανακάλυψα ακόμα έναν. **Μήπως θα πρέπει** να αρχίσουμε να προσευχόμαστε και για όσους σερφάρουν στο διαδίκτυο;



ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΡΩΣΟΥ ΙΕΡΕΑ

Χριστόφορος Τaráνης

Αφορμή για την καταγραφή των παρακάτω σκέψεών μου στάθηκε ένα δημοσίευμα που έπεσε τυχαία στα χέρια μου από το διαδίκτυο. Μιλούσε για έναν 34χρονο Ρώσο ιερέα, ονόματι **Ντανίλ Συσόεφ**, έγγαμο και πατέρα τριών κοριτσιών. Δολοφονήθηκε μέσα στην Εκκλησία του Αγίου Θωμά στη νότια Μόσχα με τέσσερις σφαίρες στο στήθος και το κεφάλι, το βράδυ της 19ης Νοεμβρίου 2009. Θεωρείται ότι η δολοφονία είχε θρησκευτικά κίνητρα, καθώς είχε πλούσια ιεραποστολική δράση στην ενορία του. Χαρακτηριστικό είναι ότι μέχρι το βράδυ της δολοφονίας του είχε βαπτίσει 80 μουσουλμάνους! Είχε δεχθεί πολλές φορές απειλές για τη ζωή του. Γνώριζε το τέλος του. Ο απλός λαός της Ρωσίας τον τιμά ήδη ως Νεομάρτυρα.

Με προβληματίσε το δημοσίευμα. Ακόμα όμως περισσότερο, με ανησύχησε ο τίτλος του: "ΑΝΤΕ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ"... Το γεγονός της δολοφονίας αποσιωπήθηκε από τις τηλεοράσεις, όπως ήταν άλλωστε αναμενόμενο.

Σκέφτομαι, **προχτές** «οι ταυτότητες», **χτες** ο υποβιβασμός του μαθήματος των Θρησκευτικών και η εξομοίωσή του με μαθήματα όπως τα καλλιτεχνικά, **σήμερα** το κατέβασμα των αγίων εικόνων από τα δημόσια κτήρια... **ΓΙΑΤΙ όλα αυτά;** Γιατί προσπαθούν να μας πείσουν πως αυτό που κάνουμε μέχρι σήμερα δεν είναι το φυσιολογικό ή, ακόμα χειρότερα, ότι προσβάλλουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα(!); Δεν γνωρίζουν οι ανόητοι ότι όταν θα εκδιωχθεί ο ΧΡΙΣΤΟΣ από τη κοινωνία και τη ζωή μας, τότε θα κυριαρχήσουν ο ρατσι-



σμός, η ανηθικότητα, η ανισότητα και τόσα άλλα, από τα οποία με πάθος προσπαθούν να μας λυτρώσουν οι "σωτήρες" του τόπου μας; Γιατί σε μια χώρα όπου το 95% του πληθυσμού της είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι, η εικόνα του ΧΡΙΣΤΟΥ που είναι κρεμασμένη σε ένα τοίχο μπορεί να προσβάλει κάποιον;

Βλέπω, δυστυχώς, ότι στο μέλλον θα καταντήσουμε να γίνουμε κρυπτοχριστιανοί μέσα στην ίδια μας τη χώρα ή καλύτερα μέσα στο ίδιο μας το σπίτι. Με δύο βασικές διαφορές όμως σε σχέση με τους κρυπτοχριστιανούς του παλιού καιρού: Πρώτον, αντί να κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας το σπαθί του Οθωμανισμού, θα σιγοβράζουμε ευχάριστα και ηδονιστικά σε κάποια κατσαρόλα. Δεύτερον, δεν θα βρισκόμαστε μέσα σε κατακόμβες, αλλά χωμένοι μέσα στον αναπαυτικό καναπέ μας, με το τηλεχειριστήριο στο χέρι, αποβλακωμένοι μπροστά στην τηλεόρασή μας! " **ΑΝΤΕ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ** " ...

«Οί τόν άμνόν
του Χριστού
κηρύξαντες, και
σφαγιασθέντες
ώσπερ άρνες»

Για να μην τα σβήσει...



Χαρά μας ήταν που στο Ναό του Αγίου Θεράποντα και της Αγίας Θωμαΐδος λειτούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Ιάκωβος και ευλόγησε για άλλη μία φορά τις προσπάθειές μας.



Με την αρχή της Μεγάλης Σαρακοστής στην Αίθουσα Κατηχήσεως του Αγίου Θεράποντα μίλησε θαυμάσια και συναρπαστικά ο Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Βησσαρίων Καραλάσκος της Ιεράς Μητροπόλεως Ελασσώνας, με θέμα: «Μεγάλη Σαρακοστή, ο χαμένος Παράδεισος». Η συμμετοχή των πιστών ήταν εντυπωσιακή.



Μετά από μία διαδήλωση στην πόλη μας, άγνωστοι πέταξαν κόκκινη μπογιά στην πρόσοψη του Ναού μας! Δε μπορέσαμε να εξηγήσουμε την πράξη τους.



Ανακαινίσαμε το παρεκκλήσι της Αγίας Ειρήνης. Το χάρηκαν και το χαιρόμαστε.

Συμμετέχοντας στην Ιεραποστολική προσπάθεια του συμπατριώτη μας π. Ερμόλαου Ιατρού στο Μαλάουι της Αφρικής, βαπτίσαμε και αγαπήσαμε τέσσερα γλυκά Αφρικανάκια, το Θεράποντα, τη Θεραπεία, τη Θωμαΐδα και τον Ιερώνυμο. Αναλάβουμε την εκτύπωση έκδοσης με το βίο των Αγίων Θεράποντος και Θωμαΐδος, στη γλώσσα τους. Πρόθεσή μας είναι - αν τα καταφέρουμε και μας βοηθήσετε - να χτίσουμε στην αφρικανική γη ένα Ναό αφιερωμένο στον Άγιο Θεράποντα.

...ο αδηφάγος χρόνος



Οι Κατηχητικές Συνάξεις μας συνεχίζονται και αυτή τη χρονιά με μεγάλη δόξα στο Θεό, επιτυχία. Συμμετέχουν 87 παιδιά Δημοτικού και 64 παιδιά Γυμνασίου-Λυκείου!



Αξίζει να επισκεφθείτε την ανανεωμένη ιστοσελίδα μας και να ενημερωθείτε ή να ακούσετε τις ομιλίες και τις εισηγήσεις του π. Αθανασίου σε όλες τις Κατηχητικές Συνάξεις των τελευταίων τεσσάρων χρόνων.



Και φέτος ο π. Αθανάσιος με πνευματικές του κόρες επισκέφθηκε την Ιερά Μονή Παναγίας Μικροκάστρου, στα Σιάτιστα. Η φιλοξενία από την Οσιότητα. Ηγουμένη και την αδελφότητα ήταν γλυκιά και αβραμαϊαία, οι εντυπώσεις από το μοναστηριακό τυπικό ανεξίτηλες.



Κάθε μεγάλη γιορτή, και όχι μόνο τότε, συνηθίζουμε ως Ορθόδοξη Κοινότητα να παραθέτουμε στο Κατοικητήριό μας Κοινή Τράπεζα. Αυτό έγινε και γίνεται συχνά.

Με αγάπη στους μικρούς μας φίλους

Μικρά μου παιδιά,

Μεγάλες μου αγάπες, σας αγαπώ.

Και δε μπορώ να κάνω αλλιώς, όταν ο ίδιος ο Χριστός σας αγκάλιασε και σας αγάπησε τόσο!

Το γνωρίζετε από τους Χριστιανούς γονείς σας και σας το έχω πει κι εγώ κάποια άλλη φορά, πως ο Παράδεισος είναι ένας τόπος στον οποίο Θεός, Άγγελοι και Άγιοι ζουν μαζί! Άγιοι είναι οι φίλοι του Θεού, που με την υπακοή τους στο λόγο Του και το συνεχή αγώνα τους να εφαρμόσουν όλα όσα ο Θεός μας θέλει, κατάφεραν να ζουν στην αιωνιότητα.

Οι Άγιοι ήταν ακριβώς όπως κι εμείς, με σάρκα και αδυναμίες. Έπεφταν κι αυτοί σαν κι εμάς χίλιες φορές, αλλά σηκώνονταν και μετανοούσαν χίλιες μία! Ήταν οι ήρωες της πίστης μας. Αγάπησαν το Χριστό. Αγάπησαν τους ανθρώπους. Έμεναν προσκολλημένοι στην Αγία μας Εκκλησία, όπως η πεταλίδα της θάλασσας στο βράχο. Ζούσαν και ανέπνεαν για το Χριστό και για την Ορθοδοξία μας.

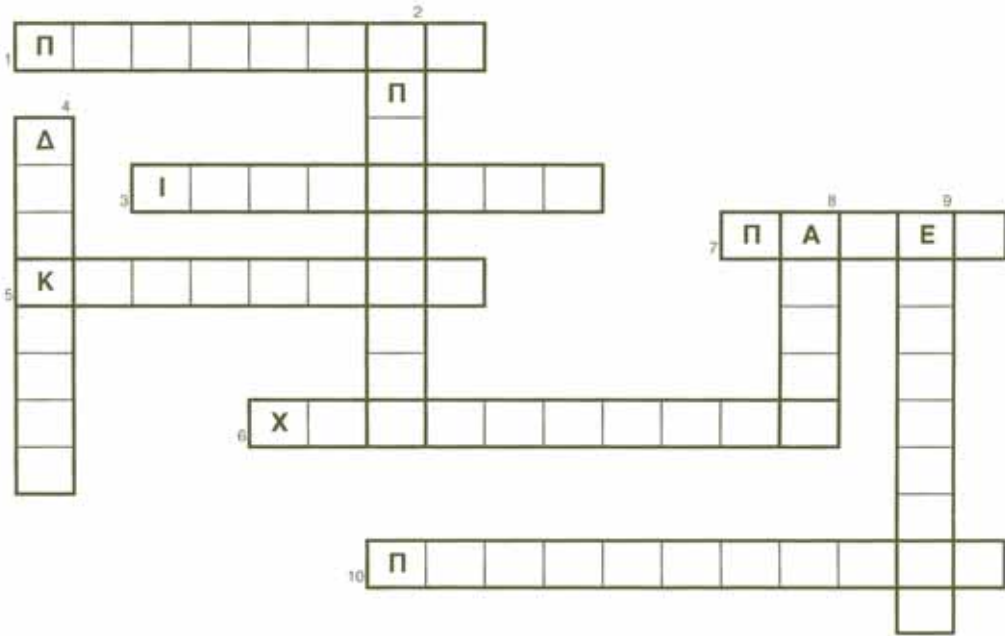
Όπως θυμόμαστε και τιμάμε τους ήρωες της πατρίδας μας, έτσι τιμάμε και τους Αγίους της Εκκλησίας μας. Στους ήρωες εκφωνούμε λόγους, καταθέτουμε στις προτομές τους και στα ηρώα στεφάνια, έχουμε γι' αυτούς μέρες ειδικές που τους θυμόμαστε... Όμοια και για κάθε Άγιο υπάρχει μία καθορισμένη ημέρα που τον γιορτάζουμε. Χτίζουμε προς τιμή τους ναούς. Ζωγραφίζουμε εικόνες. Ψάλλουμε ύμνους. Μας δίνουν κατά τη Βάπτισή μας ονόματα Αγίων. Προσκυνάμε τα μέρη που έζησαν ή τα ιερά λείψανά τους.

Κάθε εποχή και κάθε τόπος έχει τους ανθρώπους του Θεού. Και το νησί μας έχει τους δικούς του Αγίους. Κι όλοι αυτοί προσεύχονται για μας στον κοινό μας Πατέρα Θεό. Γι' αυτό, με σιγουριά μπορούμε να επικοινωνούμε μαζί τους. Να προσευχόμαστε σ' αυτούς.

Παιδιά μου, να προσεύχεστε ιδιαίτερα στον προσωπικό σας Άγιο, του οποίου το όνομα έχετε. Αυτόν να τον θεωρείτε δικό σας φίλο. Ρωτήστε και μάθετε για τη ζωή του. Η εικόνα του θέλω να είναι απαραίτητος στο δωμάτιό σας. Αυτό το δώρο ζητήστε από τους αναδόχους σας, φυσικά μαζί με ένα παιχνίδι.

Και κάτι τελευταίο, να θυμάστε πως οι Άγιοι δε ζητούν θαυμαστές, αλλά μιμητές. Ας προσπαθήσουμε κι εγώ και εσείς να τους μοιάσουμε, για να ζήσουμε αιώνια όλοι μαζί στην καρδιά του Θεού, γιατί αυτό - η καρδιά του Θεού - είναι ο Παράδεισος.

Ο πνευματικός σας,
πατέρας Αθανάσιος Γιουμας



1. Είναι ο Χριστός για την Εκκλησία μας.
2. Διάδοχοι του Χριστού.
3. Μεταδόθηκε από το Χριστό στους Αποστόλους και υπάρχει ως σήμερα.
4. Ο πρώτος βαθμός της Ιερωσύνης.
5. Αυτός που υπηρετεί την Εκκλησία λέγεται...
6. Το Μυστήριο με το οποίο μεταδίδεται η Ιερωσύνη, λέγεται...
7. Τον Ιερέα τον αποκαλούμε...
8. Κατά τη διάρκεια της Λειτουργίας οι Ιερείς φορούν ειδικά ρούχα, που λέγονται...
9. Ο τρίτος βαθμός της Ιερωσύνης.
10. Ο δεύτερος βαθμός της Ιερωσύνης.

(21)

ΟΙ ΑΥΞΕΙΣ
 1. Ποιμένας, 2. Απόστολοι, 3. Ιερωσύνη
 4. Διάκονος, 5. Κληρικός, 6. Χειροτονία,
 7. Πάτερ, 8. Άμφια, 9. Επίσκοπος, 10. Πρεσβύτερος

Λίγες γραμμές για τον Πατριάρχη Σερβίας Παύλο

Επιμέλεια: Χαρίκλεια Βουλά - Αρετάκη **Χριστού».**

Ο μακαριστός Πατριάρχης Σερβίας Παύλος γεννήθηκε στις 11 Νοεμβρίου του 1914. Σπούδασε στη Θεολογική Σχολή τού Βελιγραδίου και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Πατριάρχης Σερβίας εξελέγη την 1η Δεκεμβρίου του 1990 με τον αποστολικό τρόπο (κλήρωση από εκλεγμένο τριπρόσωπο). Την ημέρα της ενθρόνισής του ανέφερε: **«Ανερχόμενος ως 44ος Πατριάρχης Σερβίας στο θρόνο του Αγίου Σάββα, δεν έχω κανένα δικό μου πρόγραμμα διά το πατριαρχικό έργο. Το πρόγραμμά μου είναι το Ευαγγέλιον του**

Αν και στο μάθημα των Θρησκευτικών είχε βαθμό 2, ωστόσο κατάφερε να ζήσει τόσο πολύ το «Ευαγγέλιο του Χριστού», ώστε να χαρακτηριστεί από τον κόσμο ως **«ζωντανός άγιος».**

Ζούσε ζωή αγάπης, ταπείνωσης και άσκησης. Δεν ήθελε να χρησιμοποιεί αυτοκίνητο. Προτιμούσε να μετακινείται με τα μέσα μαζικής μεταφοράς ή με τα πόδια όπως φαίνεται και στις δύο φωτογραφίες αυτής της σελίδας. Θα μπορούσε κανείς να τον περάσει για ένα γερασμένο και κουρασμένο μοναχό.

Φρόντιζε για τις ανάγκες του μόνος του. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι κάποτε φορούσε παπούτσια που τα είχε βρει πεταμένα και τα είχε επιδιορθώσει ο ίδιος!

Το ακούραστο φρόνημά του φαίνεται στο εξής περιστατικό: Επιστρέφοντας από την Αυστραλία, πήγε κατευθείαν σε αγρυπνία, έπειτα από αεροπορικό ταξίδι 22 ωρών. Και το επόμενο πρωί θα πετούσε από το Βελιγράδι για τη Μόσχα. Ήταν τότε 91 ετών.

Στον καιρό των πολέμων προσπάθησε να συνενώσει και τα δύο στρατόπεδα λέγοντας: *«Υπό τόν ήλιον υπάρχει αρκετός χώρος δι' όλους (...) Τήν ειρήνην χρειάζονται όμοιως όλοι οί άνθρωποι, όπως ήμεις και οί έχθροί μας».*

Όταν κάποτε είδε στο δρόμο κάποιους πρόσφυγες να βρέχονται, τους άνοιξε την πόρτα του Πατριαρχείου και τους κάλεσε μέσα. Αργότερα, απαντώντας στους συνεργάτες του είπε: *«Πώς μπορούσα εγώ να κοιμάμαι εκεί επάνω στα ζεστά, ενώ τα παιδιά αυτά να βρέχονταν έξω!».*

Αυτός ήταν ο αείμνηστος Πατριάρχης Σερβίας Παύλος. **Παράδειγμα μίμησης...**



**«Κανένας δεν είναι τόσο ωραίος στη ψυχή, όσο ο απλός»
(Ιερός Χρυσόστομος)**

(22)



«Σαρακοστιανά και Σταυρώσιμα» Δημοσιευμένη Αρθρογραφία

Αγαπητός Αρετάκης

Το βιβλίο που επιλέγουμε να παρουσιάσουμε στο νέο και ανανεωμένο τεύχος του περιοδικού μας σηματοδοτεί για εμάς μια ευλογημένη συγκυρία. Ευλογημένη, γιατί το Φεβρουάριο που μας πέρασε ο πνευματικός μας, πατέρας Αθανάσιος Γιουμάς, συμπλήρωσε **τριάντα χρόνια Ιερωσύνης**.

Όλοι εμείς, τα πνευματικά του παιδιά, που τον ζούμε καθημερινά, αλλά και οι ενορίτες του, γνωρίζουμε ότι αυτά τα τριάντα χρόνια **ήταν** χρόνια με πολλές δυσκολίες, δοκιμασίες, χαρές, πίκρες, απογοητεύσεις, ευλογίες. **Ήταν** για εκείνον χρόνια αγάπης, διακονίας, εργασίας, προσφοράς, στην υπηρεσία του Θεού και του ανθρώπου, ορθοτομώντας το Λόγο Του και τρεφόμενος με τη Χάρη Του.

Το βιβλίο αυτό αποτελεί, κατά κάποιο τρόπο, συνέχεια του τελευταίου πονήματος, «Πασχαλινά», που εκδόθηκε πέρυσι το Πάσχα από την Ορθόδοξη Κοινότητα «Η Οσία Θωμαΐς», η οποία έχει αναλάβει την έκδοση και αυτού του βιβλίου. Πρόκειται για **μια συλλογή προσεκτικά επιλεγμένων δημοσιευμένων άρθρων** στον τοπικό Τύπο και συγκεκριμένα στην εφημερίδα “ΕΜΠΡΟΣ”, ενώ κάποια αποτέλεσαν αντικείμενο κηρύγματος στον Ιερό Ναό Αγίου Θεράποντα, καλύπτοντας έτσι μια περίοδο είκοσι χρόνων, μεταξύ των ετών 1989 και 2009. Το γενικότερο πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται το βιβλίο **αφορά** την περίοδο του Τριωδίου και της Μεγάλης

Εβδομάδας. Το βιβλίο **προσφέρθηκε ως ευλογία και ενθύμιο στους πιστούς**, που παρευρέθησαν στην Ιερή Αγρυπνία που τελέστηκε στο Ναό του Αγίου Θεράποντα, την Τετάρτη 10 Φεβρουαρίου 2010, με την ευγενική συμπροσευχή των Πανοσιολ. Αρχιμανδριτών **π. Σεραφείμ Ζώγκα**, της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης και **π. Βησσαρίωνος Καραλάσκου** της Ιεράς Μητροπόλεως Ελασσώνας. Την ημέρα εκείνη, ημέρα μνήμης του Αγίου Χαράλαμπος, ο π. Αθανάσιος χειροτονήθηκε Διάκονος.

Να σημειώσουμε, τέλος, ότι τα όποια έσοδα από την πώληση αυτού του βιβλίου θα διατεθούν για τη συνέχιση της αγιογράφησης του Ναού της Αγίας Θωμαΐδος.

Κλείνοντας, **ευχόμαστε** - ευχηθείτε παρακαλούμε κι εσείς - κάθε ευλογία και βοήθεια στο πολυδιάστατο έργο του πνευματικού μας πατέρα.

Σαρακοστιανά
και Σταυρώσιμα
α'

Έκδοση
Ορθόδοξης Κοινότητας
«Η Οσία Θωμαΐς»
Μοτιλίνη 2010

Δημοσιευμένη Αρθρογραφία

